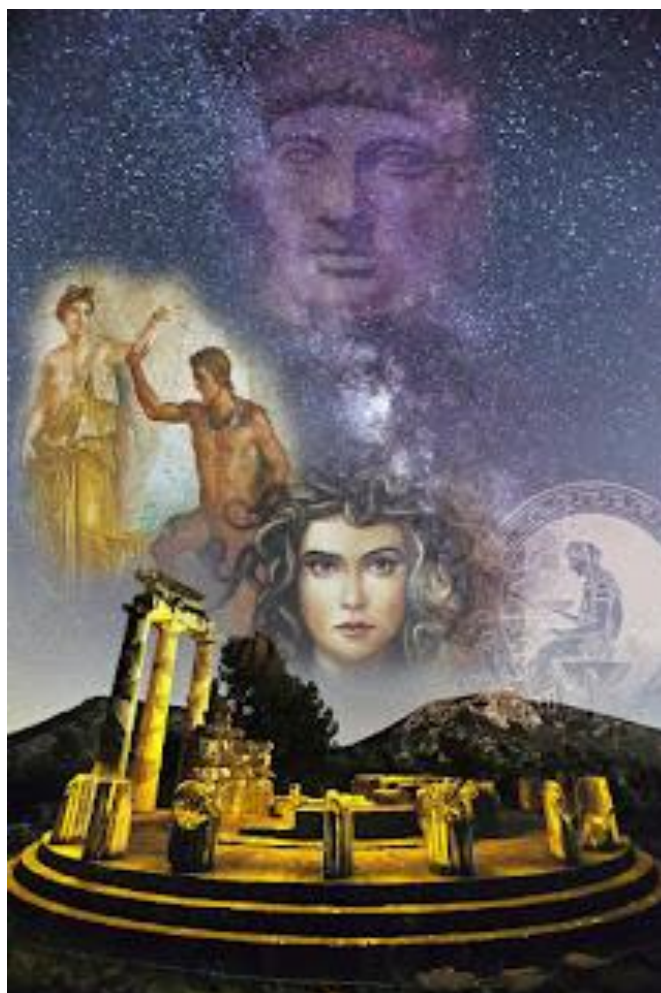

Vesmírná odysea aneb tajemství Medúzy Gorgony

Kdo by alespoň jednou neslyšel tajemné příběhy starých Řeků o Athéně, Héře, Prométheovi a Herkulových činech. A najednou se před očima zalesknou štíhlé sloupy a schodiště, sochy a chrámy z mramoru. Slabě se ozývají kroky lehkých sandálů, v zahradě zurčí víno z amfor... a meče řinčí ve válce o... krásu vrtkavých žen. Nestvůry neznámé, kdesi v hlubinách vod, na lodě útočí, a bohové staří se jako lidé hádají, závidí a mstí. Ale lidé také nejsou prostácci, dokonce i bohy si dokáží omotat kolem prstu...

Při čtení mýtů starověké Hellady se chce přemýšlet o mnoha věcech, ptát se... K čemu byly tyto skazy napsány, proč se tyto legendy zachovaly?

Tak například příběh o záchraně Andromedy, a kým byla Medúza Gorgona s hadími vlasy? Možná to není jen pohádka? Možná se kdysi opravdu něco stalo, co si lidé pamatovali po celé věky? Dnes je pro nás všechno pohádka, spleť zápletky, literární hrdinové...

Jaký příběh se za nimi skrývá? A může to být tak, že si jen myslíme, že příběhy jsou fantazie? Odpovědi na tyto otázky přišly... ve snu, prostřednictvím vědomého snění. Někomu se také vybaví další pohádka, ale možná se najdou i tací, kteří v ní uvidí rozluštění dávných příběhů, a možná uvidí i něco jiného...

...V ranním tichu bylo slyšet jen šumění příboje. Vzdálené kopce se halí do karmínového oparu. A vítr vane od pobřeží. A tam, za kopci a horami leží údolí. Uprostřed bujné zeleně byly vidět nějaké ruiny. Cypřiše stojí jako kdysi sloupy. Sluneční paprsek hladí jejich vrcholky.

A tady stojí sloupy, nebo spíš to, co z nich zbylo. Kolem nich byly seřazeny prastaré kameny, a jejich praskliny omotali sítí. Schody jsou rozbité. Tráva je nemilosrdná, a kořeny stromů se v nich zachytily hadím stiskem.

A slunce je stále výš, a už se vyšplhalo až nad horu. A jeho paprsek se pomalu blíží k cíli, plíží se po kamenech mezi dvěma sloupy až do středu kruhu...

Najednou se doslova jako blesk rozprskla duha jisker, a všechno v tom světle zmizelo.

Vtom však barvy vybledly, a stavba se začala znovu objevovat v tom nejjasnějším světle. Ale kam se poděly cypřiše...? Kolem sloupů stojí kruhové stěny a do středu podlahy kruhového sálu svítí slunce. Sloupy se lesknou žilkami a praskliny jako by nebyly. A uprostřed sálu pod světelnou kopulí stojí průhledný kámen, vybroušený do tvaru vejce. To on hraje duhou a prská světelné jiskry. Světlo je tu tak jasné, že stařena stojící vedle kamene nebyla hned vidět. Zabalená od hlavy až k patě do bílé pokrývky drží v ruce hůl podobnou hadovi. Její postava je shrbená, ale zestárlé ruce jsou stále silné, šedé prameny vlasů jí vykukují ven...

A najednou se mi všechno rozplynulo před očima, a pouze prastarý kámen-krystal zářil. A hle, září vedle mě, a hůl... je v mé ruce. Ocitla jsem se v těle té ženy a myšlenky mi před očima běžely proudem...

Omfalos (tentýž průhledný kámen vydávající jiskry) se nesmí dostat do rukou Olympie. Tato fúrie okouzila makedonského krále Filipa a chce se zmocnit posvátného Omfalu i Orákula - krystalu Gaii, s nímž Omfalos navazuje přímé spojení a otevírá bránu do jiného světa (portál). Monstra ze strašlivé Nemesis, v Babylóně nazývané Nibiru, hýbou jí a jejími vášněmi. Filip se žene do Delf.

Vše, co bylo v této době potřeba, se zde udělalo. A duše chycené do sítě jsou zachráněny! I když uplynulo tolik let... už si to nepamatuji. Lidé se rodí a umírají jako listy z pupenů, aby potom zasypaly zem. Jak dlouho jsem to všechno tady musela sledovat. Konečně mohu odejít a zavřít za sebou dveře do tohoto světa, aby dlouhé paže Nemesis nedosáhly na světy za ním, na svět, z něhož jsem tady musela přijít.

A vtom se Omfalos zbarvil novým zábleskem a vynořila se z něj průzračná postava učitele. Ano, je to on, Apollón!

„Počkej, zastav se na chvíli! A vzpomeň si na své mládí!“ - probleskly vědomím Apollónovy myšlenky, - „ať se lidé dozvědí pravdu o dávných mýtech. Všechno je zapomenuto a prachem pokryto, zbyly jen pohádky, a není v nich žádná pravda...“

A náhle Omfalos opět ožil, jako by v předtuše svého posledního okamžiku, vždyť jsem nepřinesla prastarou hůl hada Pýthóna nadarmo. Musí o všem rozhodnout a proměnit Omfalos v kámen a zavřít bránu.

Ale Omfalos se rozhodl prohrát můj život i životy těch, které jsem znala...

A hle, hvězdy se třpytí v záři Omfalu. A tam hoří vzdálená hvězda. Planety se točí kolem dokola. Je to tak dávno. Když jsem byla děvče. Svět vzdálený, ale je to má vlast... Ano, teď už je daleko. Kassipa, tak jsme říkali světu těch hvězd, kde je maličká Ea, moje drahá planeta... A tam mě můj otec a matka zplodili. A tam se sestra mé matky setkala s cizincem z galaxie Andro. Andro je tak daleko, že světlo z těch hvězd musí urazit mnoho eónů, aby zazářilo v našem světě. Ale duše překonají všechno, a splynuly, vždyť byly odlity ze stejné substance. Byly si navzájem příbuzné, a chodily spolu v inkarnacích.

Takto se matčina sestra znovu setkala se svým manželem. A na své zářivé lodi proplouvali portály, do vlasti otce a zpět.

Jednoho dne se však v hvězdném systému otce dozvěděli, že se rodná civilizace ocitla v nesnázích.

Atlantové - rod Atlanův kdysi dávno odešel z hvězdné soustavy v galaxii Andro. A po mnoho eónů o nich nebylo slyšet.

...Tehdy se Atlan rozhodl hledat útočiště v jiných hvězdných systémech, aby vytvořil nový svět a nikoho neutiskoval. Jeho prastará planeta zanikla pod vodami prolétající komety. Byla i tak vodní, a pouze čtvrtina z ní tvořila pevninu. Nu a potom ji pokryla voda celou.

Tenkrát Atlan postavil novou planetu a usadil se uvnitř ní, a tak se rozhodl vydat se v této arše do světa mezi hvězdy (viz téma: Měsíc - archa Atlantů). Poslední zprávou do galaxie Andro byla zpráva, že jeho Oikumena, jak nazýval svou loď, zakotvila. Nu a nyní visí nad námi a v noci je vidět (Měsíc).

Než však světlo ze Slunce dorazilo do galaxie Andro, uplynuly celé eóny, a v galaxii Andro uslyšeli nouzový signál s žádostí o pomoc.

Tehdy se v Atlantě schylovalo ke spiknutí proti tyranovi Poseidónovi. Stateční synové Atlanty chtěli zachránit svět před hrozící válkou a zastavit šílenství starého krále, který chtěl ovládnout celý svět a zdrtit Hyperboreu, starobylou zemi, která stála jako pevnost moudrosti a světla.

Rada vědců v Atlantidě se rozdělila, stejně jako celá atlantská společnost. Někteří z nich se nezastavili a chtěli ovládnout svět, podmanit si celou zeměkouli, toto zrnko ve vesmíru u malé hvězdy zvané Slunce na okraji galaxie Mléčné dráhy. Jiní chtěli tento křehký svět zachránit a spolu s Borejci a posly míru ze země Mu připravili spiknutí proti Poseidónovi. Svému domovskému světu vyslali signál o blížící se válce. Avšak neuspěli. Spiknutí bylo odhaleno. A spiklenci byli posláni na popravu do portálu na Kanárských ostrovech (viz téma: Kanáry - poslední sídlo vyhnaných Atlantů aneb příběh jednoho spiknutí).

V poslední chvíli, než Poseidonovy strážce spiklence dopadly, stihl jejich slavný vůdce Hesperos vyslat poslední signál na Andro. Že je vše dokonáno a není šance na záchranu, válka je nevyhnutelná a katastrofa také. „*Zachraňte, pokud můžete projít portálem, přeživší z této planety, zachraňte pro potomstvo vědomosti v krystalech, které potomci Asurů, Lemurijců, Telurijců a Atlantánů uchovali na Zemi!*“ Takto apeloval. A jeho hlas byl slyšet.

Tu však bylo zjištěno selhání. Portály do pozemského světa byly uzavřeny...

Tehdy byli do světa Andro povoláni vyslanci všech civilizací této galaxie, nejlepší mozky, ale portál se nepoddal. A kosmos vysílal podivné signály.

Po rozluštění si vědci z těchto světů uvědomili, že svět je v nebezpečí, přičemž celá galaxie Mléčná dráha je v nebezpečí, a dále hrozí nebezpečí i Andro. Že odporná dvojitá díra Nemesis obsahuje strašlivá monstra, jež se chopila moci v systému Slunce, a ničí prastaré civilizace.

To vše pohnulo bojovníky světla k vyslání expedice k Zemi a ke Slunci. Tehdy se můj otec rozhodl, že se tam spolu se svým přítelem vydá. A jeho přítel byl manželem sestry mé matky. Tím samým cizincem z Andro, který se oženil se sestrou mé matky...

Ale to už se jim narodila dcera, a byla malinká... Tenkrát jsem nabídla pomoc a odletěla s nimi, a malinká zůstala u mých rodičů...

Tak se stalo, chtěla jsem vidět světy, věděla jsem, že musím letět, a že tehdy ještě nepřišel čas té malé.

A teď Omfalos kreslí propast temnoty mezi hvězdami. A loď z Andro už je v mé vlasti, poslední rozloučení a noví přátelé: moudrý Andromed'an Forcius z rasy Gorgon (prastará rasa pocházející z inteligentní rasy chobotnic v galaxii Andro) a jeho žena Keto, a jejich tři dcery, sestra mé matky Kasso a její manžel Kefeus, a mnoho dalších...

...A opět se hvězdy za palubou spojí do jednoho bodu, trháme portál v prostoru lodním systémem, a před námi se rýsuje matná hvězda...

Tak vypadalo Slunce na pozadí jasných hvězd mé Kassipy. Ale vtom trnutí, a pamatuji si jen ten náraz... Byli jsme v nouzi. Paprsek smrti zasáhl obranný systém lodi. Takové zbraně jsme tehdy neznali. Ale monstra z Nemesis, která si říkala Anunnaki, zaútočila na naše lodě. A mnozí zemřeli, rozpadli se v ledové prázdnotě vesmíru. A naše loď hořela, leč podařilo se nám ty plameny uhasit a přistáli jsme v oceánu.

A tu se náhle z vody vynořila podivná loď a chrčila blesky na všechny strany. To Poseidón k nám poslal strážce a ty nás doprovodily do jeho podvodního paláce. Tak jsme se dozvěděli, že tady na Zemi uplynulo hodně času. Že tisíce zdejších let už neslavně uběhly. Svět se změnil. Atlantida padla, Borea také zamrzla v ledu. Ale Poseidón nám vypráví pohádky, že na Zemi stále vládne a Anunnaki mu pomáhají, že poplašné volání bylo zbytečné, prý, že to zločinci a spiklenci poslali

zprávu. Že v podmořské zemi se osobně On, Poseidón postará o to, aby naše loď byla opravena, za plány pro jeho flotilu, a sám nás pošle domů.

Ale velmi líbezné se zdály být jeho řeči a při plavbě Poseidónovým panstvím jsme v duši slyšeli veliký nářek a pláč... A bylo divné, že lidé na Zemi už nemohou slyšet duchem...

Zjistili jsme však, že v Poseidónových podzemích tisíce otroků z potopených lodí dobývají rudu. A snaží se znovu vyrobit zlato, stejně jako v době, kdy byla Atlantida mocná. Její král Poseidón věrně posílá svým patronům Anunnaki z Nemesis daň, vždyť kopule Glorie ještě není dokončena (viz další témata).

Ale pak najednou Poseidón poznal, že mu nevěříme, a oznámil nám, že jsme zajatci. Kefeus se tehdy rozhodl proniknout k lodi. A tak jsme se dostali k jejímu malému modulu, který se mohl oddělit. Ale vtom došlo k výbuchu. Jak jsme později poznali, Poseidón dal příkaz vyhodit loď do povětří, abychom ji pro něj znovu postavili, nebo jen tak z bezmoci a hněvu.

A jen zázrakem se naše malá loď-talířek zachránila. Exploze ji vymrštila s vlnou tsunami na divoký břeh u zalesněných útesů. Podařilo se nám dostat ven, ale z lodi se, bohužel, stalo harampádí, které se rozpadlo na kusy. Těm, kteří zůstali v mořském zajetí, jsme nemohli pomoci...

Jak dlouho s námi život házel. A kolik jsme toho museli zakusit. A uvědomili jsme si zákeřnost Poseidóna i jeho bratra Dia, kteří se stali služebníky Anunnaki. A uvědomili jsme si, že se snad už nikdy nesetkáme se svou domovinou a nevrátíme se v tomto pomíjivém těle.

Přesto měl Kefeus to štěstí, že ho na divokém pobřeží začali nazývat bohem. A lidé, kteří znali učitele Egypta jako bohy, se domnívali, že je jedním z nich. Stal se králem jižního Egypta. Třebaže neměl téměř nic z těch předmětů, které v očích lidí dělají divy.

...Ale jistý malý danajský král v zemi Hellady se tenkrát náhle rozhodl, že se se mnou ožení. Byl děsivý a zlostný, ale znal příběh našeho útěku. Samozřejmě se to neobešlo bez Héry, manželky Poseidónova bratra Dia. Ta spřádala své vlastní intriky, kdoví, proč ji napadlo provdat mě za toho divocha, který zabil svého bratra. V opačném případě mi hrozili, že mě pošlou do Poseidónova království, a pohromy slibovali zemi Kefeově.

Bohužel, tito zachránění potomci Atlantidy měli ještě zbraně z atlantských dob, ale my už nemáme nic. Jsme uprchlíci a naše věci jsou stejné jako u těch divochů, kteří nás najednou začali nazývat bohy.

Vtom však přišla spása. A Omfalos opět vyjasňuje Apollóna. Tehdy přišel vzduchem jako stín. Přišel a řekl příšernému králi danajskému, bratrovrahovi, že nejsem pro něj, že si mě vybral za svou chrámovou žrici. A král se mu neodvážil odporovat.

Tehdy mi mocný Apollón dal tuto hadí hůl a řekl: „Zapíchni ji do země a vejdeš do mého chrámu.“ A tak se také stalo. Od té doby jsem tady...

Apollón však tehdy řekl, přijde v jemném těle, že chrám usnul, že je otrávený. Že musím vyčistit krystal. Ale jak, to jsem vůbec netušila. A pak mi předložil starobylé stránky ve zlatě a promluvil jazykem, který mi byl cizí. Byly to spisy Asurů, stavitelů Boreje.

A Apollón prohlásil, že bez těla nemůže oživit krystal a vzkřísit Pýthónova ducha. Že podvodník - Diův syn, přivlastniv si Apollónovo jméno, zabil draka starověkého Pýthóna, strážce krystalu, co se Orákulem nazývá. A od té doby byly zlostné čarodějnice jen Pýthiemi podle vůle podvodníka. Ale podvodník je mrtev a s ním zemřela i strašlivá stařena, jeho poslední věstkyně. A nadešel čas pro mé poslání.

Ale jak dlouho to všechno trvalo... jak obtížné... Musela jsem se naučit neznámý jazyk, a žár nemocného Orákula všechno spaloval, a moji mysl mátl a najednou začal materializovat démony. Vždyť teď byl v moci Háda, dalšího Poseidónova bratra, který sloužil útočnickům z Nibiru (Nemesis v jazyce Atlantů). Orákulum bylo pouhým nástrojem, a připuštěné ke zlu, začalo páchat zlo. A zatímco léta plynula, přicházely a projevovaly se z něj příšerné poloprůzračné chiméry, a šlehaly rudé jiskry. Ale všichni zdejší králové k němu chodili a viděli v něm zázrak, a já jsem zatím opodál žila, vždyť lidé viděli, že zde mluví sám krystal, a Pýthie byli zapomenuty...

Zatím jsem zde žila v tichosti a anonymitě. Tu přišly ke mně tři démonky s vlasy jako chapadla chobotnice. Ale lidé všude rozhlašovali, že jsou to zlé mořské fúrie, Gorgony s hadími vlasy. Přišli na tento břeh a šířily zvěsti.

...Ale poznala jsem okamžitě. Gorgony. Opravdu to byly dcery Gorgona Forcia? Jeho příhodu jsem neznala, vždyť tehdy zůstal v Poseidónově zajetí. Musel být starý a zadýchaný ze zajetí pod vodou. Jeho rasa byla podvodní, takže s námi nemohl utéct na souš. Svými plícemi by dlouho nedokázal dýchat. Forcius měl vousy a vlasy, které vypadaly navenek jako chapadla chobotnice, ale byl věčně milý a veselý a jeho žena Keto byla stejná. A jeho dcery byly vždycky laskavé. Co se s nimi stalo?

A vtom se z vody vynořily dvě dívky. Spěchaly do mé jeskyně. Našly mě, také jim se zjevil Apollón a poradil jim přijít. Plakaly a prosily o pomoc. Říkaly, že od jejich pohledu lidé padají mrtví, a prosily mě, abych je zbavila Poseidónových kouzel a jeho lektvarů, hlavně abych zachránila jejich starší sestru Medúzu, i když je do tohoto dění zatáhla ona.

Jak se ukázalo, starý Poseidón zahořel chtíčem a počal Medúzu obtěžovat. Začal ji svádět. Ta se však ze všech sil bránila. Schovávala se před zvrhlíkem, ale jeho služebníci ji kdekoliv našli. A odvěkli ji k němu. Žádal její souhlas, protože věřil, že kdyby se Medúzy zmocnil bez jejího souhlasu, okamžitě zemře.

Tehdy požádal Anunnaki o elixír, který údajně dává nějaké superschopnosti. A začal Medúze vyprávět pohádky, že jí za noc strávenou s ním elixír dá. A ona se stane velmi mocnou a bude moci zachránit svého otce a matku, bude se moci vrátit do své vlasti, že prý on sám, Poseidón, je zajatcem Anunnaki a je nucen plnit jejich pokyny, takže zajal jejího otce a matku a sestry. Řekl jí, že on sám platí daň zlatem, ale prý že se mu podařilo jim tento elixír ukrást. A že podle dávné, údajně atlantské předpovědi může tento svět zachránit pouze dívka, která však vypitím tohoto elixíru získala jakési pohádkové schopnosti.

A Medúza se nechala zlákat. Oddala se Poseidónovi. Ten jí na oplátku podal vytouženou lahvičku, a ona se z ní napila. Okamžitě se proměnila v monstrum. Její tvář se stala pro lidi strašnou, a dokonce i pro Atlantány, a ti z jejího pohledu ztratili vlasy a zestárli, lidé na Zemi jednoduše zkameněli, byli paralyzováni a umírali. Spolu s tekutinou se do Medúzy dostal démon, který ji posedl a začal ji ovládat, vždyť svým souhlasem s tímto rituálem s ním podepsala smlouvu.

Sestry Medúzu nepoznaly, ta začala nenasytně zabíjet vše kolem sebe a neustále žíznila po krvi. Mezitím její duše trpěla a trápila se, sestry, vidouce toto trápení, se rozhodly vzít část osudu nešťastnice na sebe a dopily elixír v naději, že jí pomohou s projevenými schopnostmi. Nestaly se démonkami, ale jejich zevnějšek se stal stejně strašlivým, a od jejich pohledu začali umírat lidé, ale Medúze se ulevilo, její černá síla zeslábla.

...Začala jsem hledat recept ve starých asurských textech, vždyť jsem jim už rozuměla. Odpověď však byla nepotěšující. Pokud člověk s něčím takovým sám souhlasil, nebylo možné ho kouzla zbavit. Duši mohla od utrpení a démona osvobodit pouze smrt fyzického těla toho, kdo souhlasil, ale sebevražda se nepočítala. Ano, a potom duše musela podstoupit lekce v novém těle...

Nevěděla jsem, jak těm nešťastnicím pomoci, ale znovu se objevil Apollón a prohlásil, že se všechno vyřeší. Medúzu však musí zabít světlý hrdina, aby ji osvobodil od démona. Takto jsem to předala Gorgonám.

Tím však příběh neskončil. A vyslechla jsem hrozné zvěsti od Orákula, který se stal démonickým. Orákulum ústy dalšího démona prohlásilo, že aby se zachránil král Kefeus a jeho království, musí dát svou dceru Andromedu mořské příšeře, aby ji roztrhala...

...Ukázalo se, že dospělá Kefeova dcera, která nedostala žádné zprávy o naší výpravě, se rozhodla letět za námi. Použila napůl rozbitý portál a propadla se jím na Zemi. Ale nejspíš jí „pomohli“ stejní Anunnaki svou technikou, aby mohli terorizovat jejího otce, který si v duchu ještě pamatoval plány lodí a zařízení. Snažili se ho přinutit, aby jim znalosti odevzdal, znovu nakreslil a předal je vládci prostřednictvím Poseidóna.

Právě jí se na Zemi říkalo Andromeda, vždyť pocházela z hvězd galaxie Andro. Pamatovala jsem si ji ještě jako malého drobka... Ale hrůza, lidé zaslechli nařízení Orákula!

Nevěděla jsem sice přesně jak, ale jedna věta z asurských zaklínadel by nejspíš mohla pomoci a všechno vyřešit, nebo mi možná bylo souzeno v tu chvíli zemřít... Ale zabodla jsem Pýthónovu hůl do oheň chrlícího Omfala, zatlačila ji dolů a vykřikla prastaré zaklínadlo, vložíc do něj tenkrát všechn vztek a zoufalství... Nejspíš to tak bylo nutné a bez těch emocí by to nefungovalo...

Ale země se zachvěla a v chrámu se objevily trhliny, a Omfalos zasyčel a stal se průhledným jako slza. A v útrobách hory něco kypělo, a ze zavalené jeskyně se řinul sirný plyn. Najednou se spolu se štiplavým kouřem z té skalní pukliny vyplazil poloprůzračný had s dračí hlavou. Dlouho s ní třásl a kašlal. Pak náhle zahřměl jako hrom a já v sobě uslyšela: „*Svoboda! Děkuji ti za všechno! Jsem Pýthón prastarý, znovu jsem povstal z popela, Orákulum je teď čisté, a démoni, kteří tu byli, jsou jen výplodem technických zařízení a jejich hlasy vysílali falešní služebníci Háda, Héry, Poseidóna a Dia, aby tu popouzeli lidi proti sobě a vyvolávali války pro přinášení obětí svým pánům z téže Nemesis. Ale musíme si pospíšet, poletím na pomoc slavnému Perseovi, hyperborejskému válečníkovi. Vždyť on se narodil na Zemi, aby dosáhl vítězství spravedlnosti a cti. Jeho duše je odedávna spřízněna s duší Andromedy... Postav Omfalos na jeho místo a poté sama všechno uvidíš...*“

Tohle řekl a odletěl jako vítr.

Zvedla jsem průzračný Omfalos a znovu ho postavila sem. A zazářil v nebeské záři, a ne jako dříve rudými kovovými jiskrami.

A potom se před očima objevily rozmazané obrazy, které se vzápětí vyjasnily. Tehdy jsem si uvědomila, o kom Pýthón mluví.

V daleké věčnosti byly jejich duše spolu. A teď jsou tady. Ona je ta Andromeda, jíž jsem si pamatovala jako malinkou, a on přiletěl do Hyperboreje z hvězdného čertogu Persea. Proto mu tady také tak říkali. Hyperborea už zamrzla a lidé odešli na Jih. Perseus však uchovával nebeský vůz, rychlý jako vichr.

...Je to prastarý duch, a mnoho toho vykonal, když se narodil jako Osiris (viz téma: Od Mithry k Ježíšovi aneb tajemství dávných hvězdoporců o „konci světa“), ale ještě více na něj čeká, splní-li se tato Cesta na mapě Variant, kterou jsem se naučila číst ze starověkých knih Pýthií od světlého učitele z hvězd, Apollóna...

Ale tu Omfalos znovu přede mnou ukazuje obrázky... A tam Pýthón letí přímo na Olymp a do Diova panství. Ale Atlantáné ztratili schopnost vidět skutečné duchy, a vidí jen své plazmové demony, které vytvářejí svými přístroji.

Vtom ale do zahrady vešla Athéna. Nechce žít tak, jak jí přikazuje Zeus, pořád vzpomíná na dávné zákony Atlantidy, prapředka Atlanta, a troufá si i Diovi odporovat, hájí čest Titána a jeho rodu, a že pravdu měla dávná Hyperborea, ne Atlanta, říká stále. A dokonce i Diovi se odváží říct, že se bude muset zodpovídat ze všeho, co zde provedl, vždyť „nesmrtelní“ nejsou věční...

Podářilo se jí zahlédnout Pýthóna ve své zahradě a promluvila s ním. Dozvěděla se od něj, že jasný Perseus potřebuje pomoc. A tak vytáhla svůj zrcadlový štít a meč, které kdysi v moudrém sporu získala od Istivého Herma, žrece posledních dnů Atlanty. A tady se již setkává s Perseem na břehu moře.

Perseus se opět řítí ve svém voze po ponurém nebi do dálky. Na daleký ostrov, Kimmerijský (Krym byl tehdy ostrovem), za Pontem Euxeinem... (Černým mořem). Tam totiž Gorgony našli útočiště...

A daleko odtud, v Jižním moři, se už zvedla bouře. Mořskou příšeru vypustil Poseidón. Ne nadarmo ji v jeho podzemních sálech chovali podle receptů Anunnaki.

Na svobodu vyplouvá monstrum, pošťvané na království starého Kefeá.

Je obrovské, a neexistuje žádná zbraň, která by ho rozdrtila.

...Perseus vstoupil na vzdálený ostrov, a noc je zatím klidná. S jistotou kráčí do hor a před ním je jeskyně. Bleskově vpadl dovnitř, Athénin štít před sebou.

A v dálce se ozval strašlivý výkřik. Démon se vyprostil ze zajetí a vletěl do vodní propasti. Nešťastná duše Medúzy se vznášela nad horským hřebenem a jen její sténání: „*Svoboda! Tak dlouho jsem na tebe čekala!*“ bylo slyšet přes Orákulum. Vůz se však řítí dál do dálky. Perseus spěchá, neboť zástup šílenců vede Andromedu ke břehu. Kefeus oslepl žalem. Prolévá slzy a nechápe, čím se provinil proti osudu.

Příšera nese vlnu a z moře se zvedla vodní stěna. V černých mracích se však skrývá stříbrný kotouč. Zvládl to Perseus na svém voze. Obludná tlama se zvedla z vody, aby spolu s letící lodí pohltila vetřelce, ale v téže chvíli se proměnila ve skálu, když na okamžik spatřila Medúzinu hlavu v Perseových rukou.

...Pamatuji si všechno, i velkolepou Perseovu svatbu, i radost starého otce, jemuž se vrátil zrak, a obě sestry Medúzy žijí se mnou, očištěny od kouzel, jakmile jejich sestra vyletěla z těla.

...Jsou zde Pýthiemi. Dávno už vyrostly a samy věští z Orákula příchozím, nahlízejíce do nitra Omfalu...

Ale je jim souzeno odejít...

A zase sama... Na hvězdném nebi září jen Andromeda a vzdálené hvězdy mé, kterým tady lidé říkají Kassiopeia.

Ale čas jde dál, řeka času teče mezi kopci a horami na věčné mapě Variant. Temné časy se opět blíží. Orákulum jim nesmí sloužit! Jednou se tu Orákulum znovu zrodí a přijdou Pýthie a lži se tady nebudou valit proudy... Všechny Cesty se vinou na mapě Variant, jdou v kruzích, stácejí se do labyrintů, spirál, různých znamení... Každý musíme projít svou Cestu a každým krokem vytvářet most, po kterém projdeme na mapě Variant...

Je čas... vzpomněla jsem historii zapomenutých věků. Bylo zde vykonáno všechno, co bylo v oněch dobách zapotřebí. A duše lapené do sítě jsou už dávno zachráněny! Konečně mohu odejít také já a zavřít za sebou dveře do tohoto světa, aby dlouhé paže Nemesis nedosáhly na světy vzdálené...

...Ať jim posvátná hůl starověkého Pýthóna navždy zavře dveře. Ať se tak stane!

A vtom zpod špičky hole završely ty nejjasnější jiskry a všechno se stalo bílým-běloucím...

...Ale teď se ohnivé světlo rozplynulo a já znovu vidím tu stařenu na úpatí Omfalu. Mumlá podivná slova ve starobylém jazyce a silou udeří holí do krystalu. Ten vzplál tak, že do kopule vlétly jiskry, a zapálil požár... Všechno shořelo a jen mramor zůstal neporušený. A nad údolím se zvedl růžový úsvit a ozářil trosky chrámu, i šedý kámen, který zůstal z Omfalu, a hrstu popela na jeho úpatí...

Někde v dálce bylo slyšet skřípění vozů a řinčení bronzové zbroje. Filipovi vojáci vstoupili do Delf.

„Ale cesta dál je pro ně zavřená,“ - najednou se ozval mocný hlas. To Apollón se znovu objevil v podivné záři.

„Cesty Mapy Variant jsou nepoznané, a historie se tvoří na každém kroku, na tomto místě bude stát jiný chrám, chrám Athény, a ten můj bude přesunut stranou, toto místo bude zapomenuto jako pravý oltář. Pýthie zapomenou na Omfalos a budou se snažit prozřít vdechováním výparů z rozsedliny, ale ve skutečnosti budou prostě jen hlásat plány vládců jako proroctví, tak jako to dělali, když Orákulum spalo. Potom tu ještě uplynou staletí a tisíciletí... a učenci vašich dnů budou dlouho přemýšlet, k čemu bylo postaveno toto kruhové místo, zvané folos [pholos]...“ - pokračoval ve vyprávění Apollón.

„Cesty Mapy Variant jsou nepoznané, a historie se tvoří na každém kroku, ale já vidím, že Orákulum se ještě probudí a na této Zemi zavládne světlo. Ale ať si ti, kdo kráčejí po Cestách života, pamatují takovou historii, jakou prožívali ti, kdo kráčeli před nimi, ať si pamatují, že ani touha po světle a dobru nesmí zastínit mysl a pocity duše. Jen poslové temnoty mohou říct, že někdo je vyvolen pro určité důležité poslání, jen poslové temnoty slibují moc, jen poslové temnoty mohou člověku říct, že právě on musí zachránit svět. Svět zachraňují ti, kteří nevědí, že zachraňují svět! Dobro a světlo konají ti, kteří neuvažují o tom, aby dobro konali záměrně!“

Pokoušení temnoty jsou velká, ale musí se mít neustále na paměti, že všechny její sliby jsou falešné a její oběti zbytečné...!“ - pomalu pronesl Apollón, a sloupy se opět pokryly pavučinou prasklin.

...Schody jsou rozbité. Tráva je nemilosrdná, a kořeny stromů se v nich zachytily hadím stiskem. V ranním tichu je slyšet jen šumění příboje, a vzdálené kopce jsou zahaleny karmínovým oparem...

Zapsala Valeria Kolcova 29.01.21